

Disset de març

11.00 h. Avui m'han convocat a l'assaig. Error. Ho he pressentit quan he sortit de casa; baixant amb l'ascensor m'han xiulat les orelles i m'he dit, «*Perla*, algú està saltant damunt la teva tomba». Ha començat l'arítmia i, primer de tot, he passat per l'herbolari a comprar Pasiflorine, el xarop que pren l'S.B. des que és director d'aquell teatre on mai no es pon el sol. Me'l va recomanar el meu homeòpata —que és l'homeòpata esporàdic de l'S.B.—, i m'he assegut al Fotomaton d'Espanya-Fira per prendre'n una culleradeta.

12.50 h. Efectivament, no m'equivocava. Tots m'han rebut amb petons i caigudes d'ulls; acte seguit s'han calçat els coturns i m'han ensenyat el que tenien. Però després de fer un parell de *pases*, s'han tret les màscares i han aparegut les autèntiques Erínies: els actors s'han amotinat i m'han picossejat el fetge impiament. I el cabut del director no s'ha pronunciat; he hagut d'aguantar el xàfec sense aixopluc. Uix!! Ells són experts-professionals-acabats-de-llicenciar, amb esplèndids currículums farcits de *stages* a Hölstebro amb el Barba, i a Wroclaw amb un cosí segon del callista del Cieslak. M'hauria anat bé un altre tragueta de passiflora, perquè notava com se'm començaven a enganxar les efes i les zetes... Però no he volgut mostrar ni un mil·ligram d'infelicitat.

13.00 h. La meva particular conxorxa dels enzes: «El text ens agrada molt, és molt bonic», «Dius unes coses precioses, de debò», «L'altre dia li vaig llegir a la meva cosina de Palafrugell, i es va emocionar». Doncs, si té tantes virtuts, feu el fotut favor de memoritzar-lo i ser una mica disciplinats! «Però és que no sabem on vols anar a parar...». Vaja. La mare dels ous: no saben on vull anar a parar. Són inquietos aquests «còmics»; es fan Preguntes. Ai las! I jo em pregunto si d'entre totes les preguntes que ells mateixos es pregunten, se'n fan una de fonamental que jo els preguntaria ara mateix, des del més absolut dels respectes: «Vosaltres, eminències, estudieu o treballeu?» Però, per l'amor de Déu, són actors..! Actors! On és aquella discreció, aquella humilitat, aquell *savoir faire* dels comedians d'antuvi? Estem fent teatre o un treball de recerca? «Però és que nosaltres volem entendre el teu món, saber què estem explicant», «Sí, això també, però sobretot necessitem una línia emocional clara, saber d'on sortim i on hem d'arribar», «És superimportant que tinguem tota la informació necessària per construir el personatge...». Em poso les mans suades a les butxaques dels pantalons i hi trobo la capseta de pastilles Juanola. No penso treure-la; no vull haver-los de convidar. Si ara mateix els caigués un meteorit al damunt, em limitaria a treure el mòbil i fer-ne la foto!

15.30 h. M'he hagut d'estirar. He arribat a casa amb l'estómac al revés, he tancat els porticons i m'he ajagut al sofà amb l'iPod a tot gas. No tornaré a escriure mai més. No trepitjaré un teatre en tota la meva vida. Seré una promesa àgrafa, àcrata i apàtrida. Seré «una llàstima» per als historiadors del drama; una potència impotent. Deixaré l'Astenolit i els comprimits de ginseng. Vendré pisos i algun dia editaré un segell discogràfic. Obriré

una vegada per totes el pla de pensions. Moriré d'un cop de tramvia el 22 de febrer de 2666. Requiescatinpatxe!

No-temps. Què passaria si hagués mort? Què passaria si ja fes trenta o cinquanta anys que faig malves, i aquests actorets i aquests *puetites*-capsdesuro no tinguessin ningú a qui demanar explicacions? Jo i Büchner i Bernhard i Müller i Kane i Rosvita de Gandersheim... Tots plegats sabrien una vegada per totes on dimonis havia volgut arribar: a l'Olimp! Ho teniu clar ara? Si la meva obra es titula *Encíclica Prometeu, o Muts i a la gàbia!*, no serà que la meva pretensió és la de reivindicar el silenci? No podria ser que volgués expressar als meus congèneres que ja n'estic fins als linfòcids de tantes lliçons magistrals sobre la incomunicació? Quan sortiu de la inòpia —i siusplau—, poseu una acotació al meu epitafi: «Inesperadament, s'alçarà d'entre els morts i us dirà tot el que voleu saber. Aleshores, del *susto*, se us passaran les ganes de fer preguntes» (compto que la làpida serà de 2 x 1).

17.00 h. No hauria d'haver deixat de fer dramaturgies. Hauria d'haver acceptat l'encàrrec d'aquella companyia incipient que em va demanar de fer una actualització postdramàtica del *Cid* de Corneille. Això sí que és tenir les coses clares! Fins i tot ja m'havia traçat un full de ruta ple d'idees potents: Ximena podria ser senegalesa, filla adoptiva del comte de Gormaz, un «hidalgo bravucón» que faria de conseller delegat d'un equipament cultural de primera categoria; el comte se les hauria amb Don Diego, un exconseller de la Generalitat que fa temps que n'està penjat i que el persegueix dins i fora de les reunions del consell d'administració. Seria un retrat insòlit de l'homofòbia latent entre les classes dominants. Però m'imposaven un Rodrigo sordmut, i per aquí sí que no hi passo. Sóc fan del silenci, però no

em veig capaç d'enviar un sord-mut a matar moros per després casar-lo amb una senegalesa i que, al damunt, no piuli en tota la funció! (He de tornar-li a V.S. la tercera temporada de *Six feet under*, que mai no hi penso...)

19.30 h. Al vespre m'he trobat molt millor. He decidit que he de canviar d'aires. M'he connectat a Internet i he comprat el bitllet per anar-me'n a Londres via Plaça Tetuan via Girona via Stansted via Victoria Station. Ja hem quedat amb l'Ana Lucía que m'hi estaré tres o quatre dies. Ella marxarà a Leeds per cobrir la cimera de ministres de medi ambient, de manera que tindrè el pis *all by myself*—espero que s'hagi desfet d'aquell gat mesquer, perquè si m'agafa l'al·lèrgia tan lluny de casa... (*Post-it*: comprar antiestamínics!!!). He d'anar a la Saatchi i a la nova Tate; l'última vegada vaig tornar amb un carregament d'estímul i d'idees brillants—a la productora tots ho van notar. Però aquesta vegada no penso anar al teatre. No penso anar al teatre durant molt de temps. He de purgar, he de purgar... I quan torni, no penso trucar el Mario. Me l'he de començar a desincrustar, perquè veig que no entén que a mi no m'agraden els compromisos, i que dormir més de dos mesos seguits amb la mateixa persona em desestabilitza moltíssim i em limita, em limita...

22.22 h. Abans de sopar m'he de prendre les gotes i confirmar la visita amb el doctor Carreras-Pueyo. Estic recuperant la serenitat perquè la teràpia de les constel·lacions m'està anant superbé. De moment, ja hem averiguat que el meu avi matern és el culpable de la meva desviació de columna i de la descalcificació òssia de la meva tieta de Salt. És molt tranquil·litzador saber que no sóc responsable de totes i cadascuna de les coses que no funcionen en la meua vida. Sempre ho he tingut clar, però quan ho diu

el doctor Carreras-Pueyo és que se'm passa la por en un *santiamentén*. Miro enrere i m'adono que no sóc més que una espurna despenjada dins el caòtic cosmos de la meua genealogia i... I que potser és nefast, però definitivament la veritat segueix estant en mans dels déus.

00.01 h. M'he despertat. Tinc cremor d'estómac. Hauria d'haver comprat Almax...